

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י' - חלק כ"א

קונטרס 291

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּמִנִּיהַ יִרְתֹּן צְדִיקָיָא אַרְבַּע מָאָה עֲלָמִין דְּכַסּוּפִין
 לְעֲלָמָא דְאַתִּי. מַהֲאִי קוּלְטָרָא דְקַטְפָּא, דִּהִיא גּוּלְגֻלְתָּא
 חֲנוּרָא, גָּטִיף טָלָא כָּל יוֹמָא, לְהַהוּא זְעִיר אַנְפִּין, לְאַתְר
 דְּאַתְקָרִי שְׁמַיִם, וּבִיהַ זְמִינִין מִיַּתֵּיִא לְאַחֵיִא לְזִמְנָא
 דְּאַתִּי. דְּכַתִּיב, (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָהּ הָאֱלֹהִים מִטַּל
 הַשָּׁמַיִם. וְאַתְמַלְיָא רִישִׁיהַ, וּמַהֲהוּא זְעִיר אַפִּין, גָּטִיף
 לְחַקֵּל תְּפוּחִין. וְכָל חַקֵּל תְּפוּחִין, גְּהִירִין מַהֲהוּא טָלָא.

הָאִי עֲתִיקָא קְדִישָׁא טָמִיר וְגַנְיִן. וְחַכְמָתָא עֲלָאָה
 סְתִימָאָה, בְּהַהוּא גּוּלְגֻלְתָּא מִשְׁתַּכַּח, וְדָאִי
 בְּהָאִי עֲתִיקָא, לֹא אַתְגַּלְיָא אֶלָּא רִישָׁא בְּלַחֲדוּי, בְּגִין
 דְּאִיהוּ רִישָׁא לְכָל רִישָׁא. חַכְמָתָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי

ספר מאורות הזהר

לא יוכל להתלבש כלל בחכמה ושכל, ולכן ההמשכה היא רק על ידי האותיות
 והפסוקים בלבד, כי נעוץ סופן בתחלתן כו'.

ד. ולכן גם מה שלא נתלבש בחכמה, דהינו שהוא מבחינת פתר שלמעלה
 מהחכמה ... אף על פי כן נמשך הוא גם כן על ידי האותיות שבתורה שבכתב. ולכן
 נקרא מקרא, שקורא וממשיך התגלות אור אין סוף על ידי האותיות אף שאינו משיג
 כלל. וענין מה שכתבתי מענין אותיות התורה איך ששרשן למעלה מהחכמה ... בעטרה
 שעטרה, שהעטרה נעשה מאבנים טובות הוא בחינת אותיות התורה (וכמאמר רבותינו
 ו"ל כל התורה שמוטויו של הקדוש ברוך הוא ... ולכן אף עם הארץ שאינו מבין
 פרוש המלות ממשיך, מה שאין כן בתורה שבכל פה שנתלבשה בחכמה, לכך פשאינו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

רִישָׁא, בֵּיה סְתִים, וְאַקְרִי מוֹחָא עֲלָאָה. מוֹחָא סְתִימָא.
מוֹחָא דְשָׁכִיד וְשָׁקִיט. וְלִית דִּידַע לִיה, בַּר אִיהוּ.

תַּלְת רִישֵׁין אַתְגַּלְפוֹן, דָּא, לְגוּ מִן דָּא. וְדָא, לְעִילָא
מִן דָּא. רִישָׁא חָדָא, חֲכָמְתָא סְתִימָאָה,
דְּאַתְכַּסְיָא, וְלָאוּ מִתְפַּתְחָא. וְחֲכָמְתָא דָּא סְתִימָאָה,
רִישָׁא לְכָל רִישִׁיה, דְּשָׂאֵר חֲכָמוֹת. רִישָׁא עֲלָאָה,
עֲתִיקָא קִדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. רִישָׁא דְכָל
רִישָׁא, (דף רפ"ח ע"ב) רִישָׁא דְלָאוּ רִישָׁא. וְלֹא יָדַע,
וְלֹא אֲתִידַע, מַה דִּהוּי בְּרִישָׁא דָּא, דְּלֹא אֲתִדְבַק
בְּחֲכָמְתָא, וְלֹא בְּסוּכְלָתָנּוּ. וְעַל הַאי אַקְרִי, (במדבר כד)
בְּרַח לְךָ אֵל מְקוֹמְךָ. (יחזקאל א)

ספר מאורות הזהר

מבין אינו ממשיך, אֲכַל בַּתּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב מִמְּשִׁיךְ אִף שְׂאִינוּ מִבִּין וְאִינוּ תְּלוּי כֹּל כֶּף
בְּהִבְנַת הַפְּרוּשׁ יַעַן מְקוֹר הַמְּשִׁכָּה זֶה הוּא מְלַמֵּעַלָּה מִהַחֲכָמָה כּו', וְהִינוּ עַל יְדֵי
הָאוֹתִיּוֹת. וְלָכֵן נִקְרָא תּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב מְקָרָא, שְׁקוּרָאִים וּמְמַשִּׁיכִים עַל יְדֵי הָאוֹתִיּוֹת...
ה. וְהִנֵּה בְּכָלֵל לַמּוֹד הַמְּקָרָא הוּא גַם כֵּן לַמּוֹד הָאֲגָדוֹת, שְׁהָרִי רַב הָאֲגָדוֹת הֵם
עַל הַפְּסוּקִים וּמַעֲט מוֹסֵר וְגַם הֵם אֵין מְשִׁגִּים וּבְכָלֵל מְקָרָא יַחֲשֵׁב.

ו. וְהִנֵּה בְּכָלֵל מְקָרָא הוּא גַם כֵּן לַמּוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שְׁהָרִי מְדַרְשׁ הַזֵּהר הוּא
עַל פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה, וְעוֹד שְׁגַם בְּלַמּוֹד רְזִין דְּאוֹרִיָּתָא אִינוּ מְשִׁיג רַק הַמְצִיאוֹת
מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת וְלֹא הַמְהוּת, אִם כֵּן אִינוּ דוֹמָה לְמַשְׁנֵה וְתַלְמוֹד שְׁמַשִּׁיג מֵהוּת חֲכָמְתוֹ
יַתְבָּרֵךְ וּבְלַמּוֹד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת אִינוּ מְשִׁיג כֹּלֵל מֵהוּת חֲכָמָה זֶה ... אֶלָּא רַק דִּיעֵצַת

להפּרע מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, בְּזִמְנָן שְׁנַשְׁמָתוֹ תִּרְצָה לְהַכְנִס לְמִקְוָמָה, דְּוָחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה, וְתִשְׁמַד מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁצוּרָתָה בְּצוּר חַיִּי שְׁאֵר הַנְּשָׁמוֹת.

(רבי יהודה אומר מִבְּאֵן) כְּמוֹ שְׁשִׁינּוּ, לְמָה יִקְצַף הַאֱלֹהִים עַל קוֹלְךָ. קוֹלְךָ - זוֹהִי נְשָׁמָתוֹ שֶׁל הָאָדָם. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, עַל זֶה כְּתוּב כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא. מָה הִטְעַם? מִשּׁוּם שֶׁמְקַנָּא לְשִׁמּוֹ בְּכָל אִם מִשּׁוּם הַפְּרֻצוּפִים מְקַנָּא לְשִׁמּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁמְשַׁקֵּר בְּשִׁמּוֹ, אוֹ מִשּׁוּם הַתּוֹרָה.

שְׁנִינּוּ, כֵּל הַתּוֹרָה הִיא שֵׁם קְדוֹשׁ, שְׁאִין לָךְ דְּבַר בַּתּוֹרָה שְׁלֵא כְּלוּל בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ, וּמִשּׁוּם כִּף צָרִיךְ לְהִזְהֵר שְׁלֵא טַעַה בְּשִׁמּוֹ הַקְּדוֹשׁ וְלֹא יִשְׁקֵר בּוֹ. וּמִי שֶׁמְשַׁקֵּר בְּמִלְךָ הַעֲלִיזוֹן, לֹא מְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְפַלְטָרִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְיִשְׁמַד מִן הָעוֹלָם הַבָּא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתוּב כַּאֲן לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסָל וְכָל תְּמוּנָה, וְכְתוּב שֵׁם (שְׁמוֹת ל"ד) פְּסָל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים. כְּלוּמַר, לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסָל - לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ תּוֹרָה אַחֲרַת שְׁלֵא יִדְעֶת וְלֹא אָמַר לָךְ רַבִּי. מָה הִטְעַם? כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא. אֲנִי הוּא שְׁעֵתִיד לְהַפְרַע מִמֶּךָ בְּעוֹלָם הַבָּא בְּשַׁעַת שֶׁהַנְּשָׁמָה רוּצָה לְהַכְנִס לְפָנָי, כְּמָה מְזַמְנִים לְשַׁקֵּר בַּהּ וּלְהַכְנִיסָהּ לְגִיהֶנָם.

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ וְגו' - שְׁצָרִיךְ הָאָדָם שְׁלֵא לְשַׁקֵּר בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (דְּבַר אַחַר לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ וְגו' - שְׁצָרִיךְ הָאָדָם שְׁלֵא לְשַׁקֵּר בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִהוּזוֹ בְּרִית אוֹת הַקִּיּוּם הַקְּדוּשָׁה. שְׁמִי שְׁמִשְׁקֵר בְּרִית הוּא, מִשְׁקֵר בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא) שֶׁל הַקָּשֶׁר הָרֵאשׁוֹן שְׁנִקְשְׂרוּ יִשְׂרָאֵל בְּקְדוּשׁ הוּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁנִּמְלֹו, וְזוֹהוּ הַקִּיּוּם הָרֵאשׁוֹן

דְּאֵתִי, בְּזִמְנָא דְנִשְׁמָתִיהּ בְּעֵיא לְמִיעָאל לְדוּכְתָא, דְּחֵיִין לָהּ לְבַר, וְתִשְׁתַּצִּי מֵהֵהוּא אֲתֵר דְצָרִיךָ בְצָרוּרָא דְחַיִּי דְשְׁאֵר נִשְׁמָתִין.

(רבי יְהוּדָה אוֹמֵר מִבְּאֵן) כְּמָה דְתַנְיִין, (קהלת ה) לְמָה יִקְצַף הַאֱלֹהִים עַל קוֹלְךָ. קוֹלְךָ: דָּא הִיא נִשְׁמָתִיהּ דְבַר נֶשׁ. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, עַל דָּא כְּתִיב, כִּי יִי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא. מָאִי טַעַמָא. מִשּׁוּם דְקָנִי לְשִׁמְיָהּ בְּכָלֵא. אִי בְּגִין פְּרֻצוּפִין מְקַנָּי לְשִׁמְיָהּ, מִשּׁוּם דְמְשַׁקֵּר בְּשִׁמְיָהּ. אִי מִשּׁוּם אוֹרִייתָא.

הַתְנַיִן, אוֹרִייתָא כְּלָא שְׁמָא קְדִישָׁא הִיא, דְלִית לָךְ מְלָה בְּאוֹרִייתָא דְלֹא כְּלִיל בְּשְׁמָא קְדִישָׁא. וּבְגִינֵי כֵהּ, בְּעֵי לְאִזְדַּהֲרָא, בְּגִין דְלֹא יִטְעֵי בְשִׁמְיָהּ קְדִישָׁא, וְלֹא יִשְׁקֵר בִּיהּ. וּמֵאֵן דְמְשַׁקֵּר בְּמִלְפָּא עֲלָאָה, לֹא עֲאֲלִין לִיהּ לְפַלְטָרוֹי דְמִלְפָּא, וְיִשְׁתַּצִּי מֵעֲלָמָא דְאֵתִי.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב הִכָּא לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסָל וְכָל תְּמוּנָה. וְכְתִיב הִתָּם, (דף פ"ז ע"ב) (שְׁמוֹת ל"ד) פְּסָל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים. כְּלוּמַר, לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסָל, לֹא תַעֲבִד לָךְ אוֹרִייתָא אַחֲרָא דְלֹא יִדְעַת, וְלֹא אָמַר לָךְ רַבִּי. מָאִי טַעַמָא. כִּי אֲנֹכִי יִי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא, אֲנָא הוּא דְזַמְנִין לְאַתְפָּרְעָא מִינֶךָ בְּעֲלָמָא דְאֵתִי, בְּשַׁעַתָּא דְנִשְׁמָתָא בְּעֵיא לְמִיעָאל קָמָאִי, כְּמָה זְמִינִין לְשַׁקֵּרָא בַּהּ, וְלַעֲיִי לֵאל לָהּ גּוֹ גִיהֶנָם.

הַתְנָא, אָמַר ר' יִצְחָק, לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ וְגו', דְבְּעֵי בַר נֶשׁ דְלֹא לְשַׁקֵּרָא בְשִׁמְיָהּ קְדוּשָׁא בְרוּךְ הוּא, וּמֵאִי אוּחֵי, דָּא בְּרִית אֵת קִיּוּמָא קְדִישָׁא דְמֵאֵן דְמִשְׁקֵר בְּהֵא בְּרִית מִשְׁקֵר בְּשִׁמְיָהּ קְדוּשָׁא בְרוּךְ הוּא) דְקִשְׂרָא קְדָמָאָה, דְאַתְקִשְׂרוּ יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא, כִּד אַתְגָּזְרוּ. וְדָא הוּא קִיּוּמָא קְדָמָאָה דְכָלֵא, לְמִיעָאל בְּבְרִית דְאַבְרָהָם, דְהוּא קִשְׂרָא

דשכינתא. ובעי בר נש, דלא לשקרא בהאי ברית, דמאן דמשקר בהאי ברית, משקר בקודשא ברין הוא. מאי שקרא. הוא, דלא ייעול האי ברית ברשותא אחרא. כמה דאתא אמר (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר.

רבי יהודה אמר מהכא, (הושע ה) ביני בגדו כי בנים זרים ילדו. מאן דמשקר בהאי ברית, משקר בקודשא ברין הוא. משום דהאי ברית בקודשא ברין הוא אחידא, וכתיב לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל וגו'.

לא תשתחוה להם ולא תעבדם. (שמות כ) ר' אלעזר הוה אזיל בארחא, והוה ר' חייא עמיה. אמר ר' חייא, כתיב (דברים כא) וראית בשביה אשת יפת תאר וגו', מאי טעמא. והא כתיב לא תתחתן בם. אמר ליה, בעוד דברשותיהו קיימי.

והא חזי, לית לך אנתו בעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות פשרה כדקא חזי. דתנינן, אמאי אסמיה פרשתא דא, לבן סורר ומורה. אלא בודאי, מאן דנסיב האי אתתא, בן סורר ומורה ירית מינה. מאי טעמא. משום דקשה למעבר זוהמא מינה, וכל שפן ההיא דאתנסיבת בקדמיתא, דדינא בדינא אתדבק, ואסתאבת בה, וקשיא זוהמא למעבר מינה, והיינו דאמר משה בנשי מדון, (במדבר לא) וכל אשה ידעת איש למשפכ זכר הרגו.

וכאה חולקיה, דההוא בר נש דירית אחסנתא דא, ונטיר לה. דבההוא אחסנא קדישא אתדבק בר נש בקודשא ברין הוא, כל שפן אי זכי בפקודי אורייתא, דהא פשיט מלפא מיניה לקבליה, ואתדבק בגופא קדישא. ועל דא כתיב בהו בישראל, (דברים ד) ואתם הדבקים

של הכל - להפגס בברית אברהם, שהיא קשר השכינה. וצריך אדם שלא לשקר בברית הזו, שמי שמשקר בברית הזו, משקר בקדוש ברין הוא. מה השקר? הוא שלא יכניס ברית זו לרשות אחרת, כמו שנאמר ובעל בת אל נכר.

רבי יהודה אמר מאן, (הושע ה) בה' בגדו כי בנים זרים ילדו - מי שמשקר בברית הזו, משקר בקדוש ברין הוא, משום שברית זו אחוזה בקדוש ברין הוא, וכתוב לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל וגו'. לא תשתחוה להם ולא תעבדם. רבי אלעזר הוה הולך בדרך, והוה עמו רבי חייא. אמר רבי חייא, כתוב וראית בשביה אשת יפת תאר. מה הטעם, והרי כתוב לא תתחתן בם? אמר לו, בעוד שהן קימות ברשותם.

וכא ראה, אין לך אשה בעמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות פשרה פראוי, ששנינו, למה סמך פרשה זו לבן סורר ומורה? אלא בודאי מי שנושא אשה זו, יורש ממנה בן סורר ומורה. מה הטעם? משום שקשה להעביר ממנו זמה, וכל שפן אותה שנשאה בתחלה, שדין בדין נדבק ונטמאת בה, וקשה להעביר ממנה הזמה, והינו מה שאמר משה בנשות מדון, (במדבר לא) וכל אשה ידעת איש למשפכ זכר הרגו.

אשרי חלקו של אותו אדם שירוש נחלה זו ושומר אותה, שבאותה ירשה קדושה נדבק האדם בקדוש ברין הוא. כל שפן אם זוכה למצוות התורה, שהרי פושט המלך מינו כנגדו ונדבק בגוף הקדוש. ועל זה כתוב בהם בישראל, (דברים ד) ואתם הדבקים

בִּינִי אֶלְהִיכֶם. וּכְתִיב (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה.
בְּנִים אַתֶּם מִמֶּשׁ. דְּכַתִּיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי
יִשְׂרָאֵל. וּכְתִיב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
אֶתְפָּאֵר.

בַּה' אֱלֹהֵיכֶם, וְכַתּוּב (שם יד) בְּנִים
אַתֶּם לַה'. בְּנִים אַתֶּם מִמֶּשׁ,
שְׁכַתּוּב (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל,
וְכַתּוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
אֶתְפָּאֵר.

לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה. (שמות כ) ר' שְׁמַעוֹן פְּתַח,
(מלכים ב ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֲלִישָׁע מָה אַעֲשֶׂה
לָךְ הַגִּידִי לִי מַה יֵשׁ לָךְ בַּבַּיִת. אָמַר לָהּ
אֲלִישָׁע, כְּלוּם אֵיךְ לָךְ עַל מַה דְּתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּתַנִּינָן אֲסוּר לִיהּ לְבַר
נֶשׁ, לְבָרְכָא עַל פְּתוּרָא רִיקְנִיָּא. מָאִי טַעְמָא.
מִשּׁוּם דְּבִרְכַתָּא דְלַעֲיִלָּא, לָא שְׂרִיָּא בְּאַתְרָהּ
רִיקְנִיָּא.

לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן
פְּתַח, (מלכים-ב ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ
אֲלִישָׁע מַה אַעֲשֶׂה לָךְ הַגִּידִי לִי
מַה יֵשׁ לָךְ בַּבַּיִת. אָמַר לָהּ אֲלִישָׁע,
כְּלוּם יֵשׁ לָךְ עַל מַה שְׁתִּשְׂרֶה
בְּרַכַּת הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא?
שְׁשַׁנְיָנוּ, אֲסוּר לְאָדָם לְבָרֵךְ עַל
שְׁלַחָן רִיק, מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁבְרַכָּה שְׁלֹמְעֵלָה לֹא שׁוּרָה
בְּמָקוֹם רִיק.

וּבְנֵינִי בְךָ, בְּעֵי בַר נֶשׁ לֹסְדְרָא עַל פְּתוּרִיָּה, חַד
נְהַמָּא, אוּ יַתִּיר, לְבָרְכָא עַלּוּי. וְאִי לֹא
יְכִיל, בְּעֵי לְשִׁירָא מַהְהוּא מְזוּנָא דְאַכַּל, עַל
מַה דִּיבְרָךְ. וְלֹא יִשְׁתַּפַּח דִּיבְרָךְ בְּרִיקְנִיָּא.

וּמִשּׁוּם כֶּף צָרִיף אָדָם לְסַדֵּר עַל
שְׁלַחָנוּ לְחַם אֶחָד אוּ יוֹתֵר לְבָרֵךְ
עַלּוּי. וְאִם לֹא יְכֹוֹל, צָרִיף
לְהַשְׁאִיר מֵאוֹתוֹ מְזוּן שְׂאֵכַל עַל
מַה שְׁיִבְרָךְ, וְלֹא יִמְצֵא שְׁמִבְרָךְ
בְּרִיקְנוּתָהּ.

בֵּינָן דְּאַמְרָה, אִינן לְשַׁפְּחַתְךָ כָּל בַּבַּיִת פִּי אִם
אֲסוּף שְׁמִן. אָמַר וְדָאִי הָא בְּרַכְתָּא
שְׁלִימְתָא בְּהַאי, דְּכַתִּיב, (קהלת ז) טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן
טוֹב. דְּשִׁמְא קַדִּישָׁא מִשְׁמֵן נִפְקָא, לְאַתְבְּרָכָא,
לְאַדְלָקָא בּוֹצִינִין קַדִּישִׁין. מָאִי שְׁמֵן דָּא. (בְּמַה
דָּאֵת אָמַר בְּרַאשִׁית ב' וְנִקְרַח יוֹצֵא מַעְדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַנֶּחֱלִי) ר' יִצְחָק
אָמַר, בְּמַה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קלג) כִּשְׁמֵן הַטּוֹב
עַל הָרֹאשׁ וְגו' ר' אֶלְעָזָר אוֹמַר, אֵלֵין טוּרֵי
דְּאַפְרִסְמוּנָא דְכָּיָא.

בֵּינָן שְׂאֵמְרָה אִין לְשַׁפְּחַתְךָ כָּל
בַּבַּיִת כִּי אִם אֲסוּף שְׁמֵן - אָמַר,
וְדָאִי הֲרֵי בְרַכָּה שְׁלֵמָה בְּזָה,
שְׁכַתּוּב (קהלת ז) טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן
טוֹב. שְׁשֵׁם קְדוּשָׁא יוֹצֵא מִשְׁמֵן
לְהַתְבַּרְךָ וּלְהַדְלִיק מְנוֹרוֹת
קְדוּשׁוֹת. מַהוּ הַשְׁמֵן הַזֶּה? (בְּמַה
שְׂאֵמֶר (בְּרַאשִׁית ב) וְנִקְרַח יוֹצֵא מַעְדָּן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַנֶּחֱלִי) רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּמוֹ
שְׂאֵמֶר (תהלים קלג) כִּשְׁמֵן הַטּוֹב
עַל הָרֹאשׁ וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמַר,
אֵלֵין הֲרֵי אֲפְרִסְמוּן וְךָ.

אָמַר ר' שְׁמַעוֹן, טוֹב שֵׁם, כְּמַה טְבָא שְׁמָא
עַלְאָה, דְּבוֹצִינִין עַלְאִין קַדִּישִׁין, כְּד
כְּלָהוּ נְהַרִין מִשְׁמֵן טוֹב, כְּמַה דְּאַמִּינָא. וְאַסִּיר
לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְאַדְכְּרָא שְׁמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּרִיקְנִיָּא. דְּכָל מָאן דְּאַדְכַּר שְׁמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיקְנִיָּא, טַב לִיהּ דְּלֹא
אַתְבְּרִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, טוֹב שֵׁם - כְּמַה
טוֹב שֵׁם עַלְיוֹן שֶׁל מְנוֹרוֹת
עַלְיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת כְּשֶׁכֵּלְן מֵאִירוֹת
מִשְׁמֵן טוֹב, כְּמוֹ שְׂאֵמֶרְנוּ. וְאַסִּיר
לְאָדָם לְהַזְכִּיר אֶת שֵׁם הַקּוּדֹשׁ
בְּרִיךְ הוּא בְּרִיקְנוּתָהּ. שְׁכָל מִי
שְׁמִזְכִּיר אֶת שֵׁם הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ
הוּא בְּרִיקְנוּתָהּ, טוֹב לוֹ שְׁלֵא נִבְרָא.
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא צָרִיף

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא אֲצַטְרִיף לְמַדְכַּר שְׁמָא קַדִּישָׁא אֶלָּא בְּתַר מְלָה. (דף

להזכיר את השם הקדוש, אלא
אחר דבר. שהרי השם הקדוש לא
נזכר בתורה אלא אחר שני
דבורים (בלומר על דבר), שכתוב
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים.

רבי שמעון אמר, לא נזכר שמו
הקדוש אלא על עולם שלם,
שכתוב (בראשית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה'
אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. מכאן שלא
להזכיר את השם הקדוש
בְּרִיקְנוּת. וכתוב לא תשא את שם
ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא. (כתוב לא תשא את
שם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא. שלא להזכיר שם הקדוש
בְּרִיקְנוּת. אלא בברכה או בתפלה. ומי שמוזכר
השם הקדוש בְּרִיקְנוּת, שלא בברכה או בתפלה,
כאשר נשמתו תצא ממנו עתידים להפדע ממנו
ולנקם ממנו נקמות, שכתוב כי לא יזקה ה' את
אשר ישא את שמו לְשׁוּא).

ושנינו, אמר רבי יוסי, מהי
ברכה? השם הקדוש. משום
שממנו נמצאת הברכה לכל
העולם, והברכה לא נמצאת על
מקום ריק ולא שורה עליו. זהו
שכתוב לא תשא את שם ה'
אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא.

וזכר את יום השבת לקדשו. רבי
יצחק אמר, כתוב (שם א) וַיְבָרֶךְ
אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וכתוב
בְּמִן (שמות טו) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ
וביום השביעי שבת לא יהיה בו.
כִּיִּן שֶׁלֹּא נִמְצָא בוּ מְזוּנוֹת, איזו
ברכה נמצאת בו?

א"ר ר' שנינו, כל הברכות
שלמעלה ושלמטה תלויות ביום
השביעי. ושנינו, למה לא נמצא
מן ביום השביעי? משום
שמאותו יום מתברכים כל ששת
הימים העליונים, וכל אחד ואחד
נותן מזונו למטה, כל אחד ביומו,
מאותה ברכה שמתברכים ביום
השביעי.

ומשום כך, מי שהוא בדרגת
האמונה, צריך לסדר שלחן
ולתקן סעודה בליל שבת כדי

פ"ח ע"א) (בלומר על מלך) דְּהָא שְׁמָא קַדִּישָׁא, לֹא
אֲדַפְר בְּאוֹרֵייתָא, אֲלֵא בְּתַר תְּרִין מְלִין, דְּכְתִיב
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים.

רבי שמעון אמר, לֹא אֲדַפְר שְׁמָא קַדִּישָׁא,
אֲלֵא עַל עוֹלָם שְׁלָם. דְּכְתִיב, (בראשית ב)
בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְי' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. מִכָּאן,
דְּלֹא לְאֲדַפְרָא שְׁמִיהּ קַדִּישָׁא בְּרִיקְנֵיא. וְכְתִיב
לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְי' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא. (ש"א כתיב לא
תשא את שם י' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא דְּלֹא לְאֲדַפְרָא שְׁמָא קַדִּישָׁא בְּרִיקְנֵיא אֲלֵא
בְּכַרְכְּתָא אוּ בְּצִלּוֹתָא וּמֵאן דְּאֲדַפְר שְׁמָא קַדִּישָׁא בְּרִיקְנֵיא דְּלֹא בְּכַרְכְּתָא אוּ
בְּצִלּוֹתָא כִּד נַשְׁמַתִּיהּ נַפְקָא מִיְנִיהּ וּמִיָּנִין לְאֲתַפְרַעָא מִיְנִיהּ וּלְנַקְמָא מִיְנִיהּ
נִקְמִין דְּכְתִיב כִּי לֹא יִנְקֶה יְי' אֶת אִשְׁר וְיִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׁוּא)

וְתַנִּינָן, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַהוּ בְּרָכָה. שְׁמָא
קַדִּישָׁא. בְּגִין דְּמִיְנִיהּ מִשְׁתַּכַּח
בְּרָכָתָא, לְכָל עֲלָמָא. וּבְרָכָתָא לֹא אֲשַׁתְּכַח עַל
אֲתַר רִיקְנֵיא, וְלֹא שְׂרִיָּא עֲלוּי, הֵדָא הוּא
דְּכְתִיב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְי' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא.
זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שמות כ) רַבִּי יִצְחָק
אָמַר, כְּתִיב (שמות כ) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם
הַשְּׁבִיעִי, וְכְתִיב בְּמִן (שמות טו) שֵׁשֶׁת יָמִים
תִּלְקָטְהוּ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוּ.
כִּיִּן דְּלֹא מִשְׁתַּכַּח בִּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרָכָתָא
אֲשַׁתְּכַח בִּיהּ.

א"ר הכי תאנא, כֹּל בְּרַפְאן דְּלַעֲלִיא וְתַתָּא,
בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְּלִיין. וְתַאנָּא, אָמַאי
לֹא אֲשַׁתְּכַח מְנָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, מְשׁוּם
דְּהוּא יוֹמָא, מִתְּבַרְכָּאן מִיְנִיהּ כֹּל שִׁיתָא
יוֹמִין עֲלָאִין, וְכָל חַד וְחַד יְהִיב מְזוּנִיהּ לְתַתָּא,
כֹּל חַד בְּיוֹמוֹי, מַהֲהִיא בְּרָכָה דְּמִתְּבַרְכָּאן
בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה.

ובגניי פך, מֵאן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא,
בְּעִי לְסַדְרָא פְתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא
בְּלִילֵיא דְּשַׁבְתָּא, בְּגִין דִּיתְבַּרְךְ פְתוּרִיהּ, כֹּל

שיתברך שלחנו כל אותם ששה ימים, שהרי באותו זמן מזדמנת הברכה להתברך כל ששת ימי השבת, והברכה לא נמצאת בשלחן ריק, ועל כף צריך לסדר שלחנו בערב שבת בלחמים ומזונות.

רבי יצחק אמר, אפילו ביום השבת גם רבי יהודה אמר, צריך להתענג ביום הזה ולאכל שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע וענג ביום הזה בעולם.

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנוחת מהעתיק הקדוש הנסתר של הכל, ומטיל לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים משנכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

וע"ז זה צריך אדם להתענג שלש הפעמים הללו, שהרי בזה תלויה האמונה העליונה - בעתיק הקדוש, ובזעיר אנפין, ובשדה התפוחים. וצריך אדם להתענג בהם ולשמח בהם. ומי שגורע סעודה מהם, מראה פגם למעלה, וענשו של האדם ההוא גדול.

כשום כף צריך לסדר שלחנו שלש פעמים משנכנסת שבת, ולא ימצא שלחנו ריק, ותשרה עליו הברכה כל שאר ימות השבת, ובדבר הזה מראה ותולה את האמונה העליונה.

רבי שמעון אמר, זה מי שמשלים שלש סעודות בשבת, קול יוצא ומכריז עליו: (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. זו סעודה אחת כנגד העתיק הקדוש של כל הקדושים. והרכבתיך על בתי ארץ - זו סעודה שניה כנגד שדה

אינון שיתא יומין, דהא בההוא זמנא, אזדמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כן, בעי לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בנהמי ובמזוני.

רבי יצחק אמר, אפילו ביום דשבתא נמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא בהאי יומא בעלמא.

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מפד עייל שבתא, דיתברכון פלהו כחדא.

וע"ז דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמנין אלין, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש סגי.

בגני כן, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מפד עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אחזי, ותלי מהימנותא לעילא.

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרזא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, דא סעודתא קדא, לקבל עתיקא קדישא דכל קדישין. והרכבתיך על בתי ארץ, דא סעודתא תנינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין.

והאכלתיך נחלת יעקב

התפוחים הקדושים. והאכלתיך
נחלת יעקב אביך - זוהי השלמות
שהשתלמה בנציר אנפין.

ובגדרם צריך להשלים סעודתו,
וצריך להתענג בכל הסעודות
ולשמוח בכל אחת ואחת מהן,
משום שהיא האמונה השלמה,
ומשום כך השבת נתפדה מכל
שאר הזמנים והחגים, משום
שהכל בה נמצא, ולא נמצא כך
בכל הזמנים והחגים. אמר רבי
חייא, משום כך, משום שהכל
נמצא בו, נזכר שלש פעמים,
שכתוב (בראשית ב) ויכל אלהים
ביום השביעי. וישבות ביום
השביעי. ויברך אלהים את יום
השביעי.

רבי אבא (רב המנונא סבא), כשהיה
יושב בסעודת השבת, היה שמוח
בכל אחת ואחת, והיה אומר:
זוהי סעודה קדושה של בעתיק
הקדוש הנסתר של הכל. בסעודה
האחרת היה אומר: זוהי סעודה
של הקדוש ברוך הוא, וכן בכל
הסעודות. והיה שמוח בכל אחת
ואחת. כשהיה משלים את
הסעודות, אומר: נשלמו סעודות
האמונה.

כשרבי שמעון היה בא לסעודה,
היה אומר כך: התקינו סעודה של
האמונה העליונה. התקינו
סעודת המלך. והיה יושב ושמוח.
כשהשלים סעודה שלישית, היו
מכריזים עליו: (ישעיהו) אז תתענג
על ה' והרפכתך על במתי ארץ
והאכלתיך נחלת יעקב אביך.

אמר רבי אלעזר לאבוי, איך
מתקנים את הסעודות הללו?
אמר לו, ליל שבת כתוב
והרפכתך על במתי ארץ. בו
בלילה מתברכת הגבירה וכל
שדה התפוחים, ומתברך שלחנו
של אדם, ונשמה נוספת, ואותו
הלילה שמחת הגבירה הוא.

אביך, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין.
והרפכיהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי
לאתענגא בכלהו סעודתי,
ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו
מהימנותא שלימתא. ובגין כך, שבתא
אתיקר, מפל שאר זמנין וחגין, משום דכלא
ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני
וחגי. אמר רבי חייא, בגין כך, משום
דאשתכח פלא ביה, אידפר תלת זמנין.
דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי.
וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום
השביעי.

רבי אבא, (נ"א רב המנונא סבא) פד הוה יתיב
בסעודתא דשבתא, הוי חדי, בכל חד
וחד, והוה אומר, דא היא סעודתא קדישא,
דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא
אחרא הוה אומר, דא היא סעודתא דקודשא
ברוך הוא. וכן בכלהו סעודתי, והוה חדי בכל
חד וחד. פד הוה (דף פ"ג ע"ב) אשלים סעודתי,
אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא.

רבי שמעון, פד הוה אתי לסעודתא, הוה אומר
הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא
עלאה, אתקינו סעודתא דמלפא, והוה יתיב
וחדי. פד אשלים סעודתא תליתאה, הו
מכרזי עליה, אז תתענג על יי' והרפכתך על
במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך.

אמר רבי אלעזר לאבוי, אלין סעודתי
היך מתתקנין. אמר ליה, ליליא
דשבתא, כתיב, והרפכתך על במתי ארץ.
ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, וכלהו
חקל תפוחין, ומתברכא פתוריה דבר
נש, ונשמתא אתוספת, והווא ליליא,
חדוה דמטרוניתא הוי. ובעי בר נש למחדי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.